

SLADKÝ ŽIVOT

Lela May Wightová
Jedna
jediná noc

 HARLEQUIN[®]

LELA MAY WIGHTOVÁ

JEDNA JEDINÁ NOC

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

Říjen je takový zvláštní měsíc. Když jsem tak o tom uvažoval, napadlo mě, že je to snad ten vůbec „nejpřechodovější“ měsíc v roce. Na jeho začátku bývá ještě často docela teplo, doznívá babí léto a dokonce se leckdy dá ještě jet i k moři (a nemusí to být zrovna na druhý konec světa). A na jeho konci už bývá ve vzduchu často cítit sníh, protože za pár dnů na bílém koni přijede svatý Martin... Děti mají za sebou už měsíc, měsíc a půl školy, už se smířily s tím, že prázdniny jsou definitivně pryč, do vánočního běsnění ale ještě zbývá dost času, takže předvánoční úklid můžete pustit (zatím) z hlavy.

V podstatě mě asi nenapadá vhodnější měsíc k tomu vzít si dobrou knížku a začít se. A vrátit se v některém napínavém či romantickém příběhu k letním měsícům, nebo naopak předběhnout čas a zamířit do doby, kdy všechno zakryje sníh a led. V příbězích, které jsem pro Vás připravil na tento měsíc, najdete dost obojího!

Tak si toho užijte!

S láskou

Váš Harlequin

Lela May Wightová

JEDNA JEDINÁ NOC

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Desert Bride by Demand

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Lela May Wight
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9430-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9431-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9432-4 (PDF)

PROLOG

Ten darebák je tedy po smrti.

Ákím zmačkal zprávu do kuličky a mrštil jí na druhou stranu pokoje. Na hedvábném koberci teď ležel celý život Damiena Hegartyho, muže, který o něm svého času prohlásil, že je zvíře.

Málem se zasmál. Tušil, že by se mu teď mělo ulevit a z ramen vyprchat věčné napětí. Nestalo se. Ákím Abd al-Uzá, korunní princ pouštního království Talída, se znovu podíval na dokument, který v několika odstavcích vtištěných na drahém papíru shrnoval Hegartyho život, a v hrudi mu znovu zatrnulo u srdce.

Na jediné přiložené fotografii byla i ona.

Charlotte.

Sklouzl prstem po obrysu mladé ženy na snímku. I dnes si pamatoval každou podrobnost jejího měkkého těla. Vzpomněl si, jak jej tehdy očarovala zlatými tóny pleti, pak i něhou.

„Něhou?!“ zavrčel nahlas. Divoce si roztřesenými prsty pročísl rozčuchané vlasy a ucítil, jak se jeho těla zmocňuje touha a probouzí v něm dávno zasuté vzpomínky. Zneklidnily ho a popudily, možná jen proto, že byly tak nečekané a nežádoucí.

Vybavily se mu pihy nad jejím pravým ňadrem a to, jak je k sobě přiblížil jazykem těsně předtím, než vsál

do rtů její vzrušenou bradavku. Znovu ji uslyšel, jak vykřikuje jeho jméno, zatímco dlaní zkoumá její tělo. Den nato ho navždy odmítla a odhodila, jako by pro ni nikdy nic neznamenal.

Odsunul od stolu židli, vstal a pomalu přešel k oknu, které mu nabídlo výhled na staré město a nekonečnou poušť. Ani pohled na město kypící životem mu ale nepřinesl úlevu. Zavřel oči a připustil, že jej, zapomenutého dědice trůnu, pocit nedostatečnosti neopustil dokonce ani v královském paláci na úbočí majestátní hory. Nedovedl pochopit, proč nedovede zanechat minulost ve vzpomínkách a zapomenout na to, jak mu kdysi Charlotte Hegartyová ublížila a zahubila v něm vše nevinné a čisté.

Připustil si, že i dnes, po téměř deseti letech, po ní touží.

Od oficiálního jmenování panovníkem jej dělily necelé dva týdny. Uvědomil si, že do okamžiku, než mu na hlavu spolu s korunou usedne tíha povinností, mu zbývá už jen málo času, aby mohl vykonat pomstu a vmést jí do tváře vše, o co se svou věrolomností připravila. Pochopil, že se mu nabízí poslední příležitost jednat ne jako král, ale jako muž.

Nechtěl si ji nechat uniknout.

PRVNÍ KAPITOLA

Charlotte Hegartyová otevřela dlaň a vysypala z ní hrst vlhké hlíny. S tlumeným žuchnutím dopadla na rakev s tělem jejího otce a rozprskla se po hnědavé bukové dýze jejího víka.

Zjistila, že necítí nic než otupělost a dokonalou prázdnotu.

Odvrátila se od otevřeného hrobu a rozhlédla po hřbitově. Společnost jí tu dělal jen místní vikář. Na otcův pohřeb nikdo nepřišel, dokonce ani jeho kamarádi z mokré čtvrti, ti, kteří se k němu hlásili jen tehdy, když teklo pití zdarma.

Zkusmo udělala na ztuhlých nohách jeden krok, pak druhý. Zjistila, že se jí ani trochu nelíbí, jak jí na kůži dře naškrobená halenka a příliš tenký blejzr. Připadlo jí, jako by právě odcházela i od snů a nadějí, které celý život skládala otci k nohám. Mnohokrát je pošlapal a dal před ní přednost láhvi, která nad ním nakonec nadobro zvítězila. Spolu s ním ale zemřela i naděje, že se jednoho dne otec zastaví, ohlédne se a konečně ji spatří jako svoji dceru i lidskou bytost.

V duši se jí začal sbírat mrak chmur černý jako zdobená brána hřbitova, kterou právě procházela. Až do poslední chvíle doufala, že si na otce někdo vzpomene a bude za něj truchlit spolu s ní. Na pohřbu se ale pití zdarma nerozdávalo a Charlotte se

tak musela sama vyrovnávat se vzpomínkami, bolestí i výčitkami svědomí. Otcovi kumpáni o připomenutí skutečnost nestáli. Nechtěli na vlastní oči vidět, k jakému konci směřují jejich promarněné životy.

Napadlo ji, že by si jej mohla zapamatovat i za ně, a hned nato jí připadlo, jako by se právě odehrávalo poslední jednání dramatu, ve kterém hrála roli poslušné dcery. Čekala ji už jen cesta do hostince naproti hřbitova, kde dostala zdarma pokoj k přenocování, a předstírání, že si pochutnává na malých trojúhelníkových sendvičích plněných rybí pomazánkou a okurkou. Teprve pak měla navždy spadnout opona za jejím dosavadním životem.

Na olověných nohách došla k dvojitým dřevěným dveřím, které zoufale potřebovaly natřít, a s vynaložením zbytečného množství síly je otevřela. Hned v příští chvíli ztuhla, jako by se vmžiku zastavily všechny částčky jejího těla a srdce jí přestalo pumpovat krev. Poprvé v životě zažila pocit, že stojí tváří v tvář přízraku.

„Ákíme?“ hlesla ještě dříve, než její mysl stačila zpracovat pohled, který se jí právě naskytl. O krok k němu postoupila. „Jsi to ty... a jsi tu.“

„Přímo tady, z masa a kostí, Charlotte,“ potvrdil a nenuceně se opřel o barový pult.

Spočinula pohledem na jeho plných rtech, které dovedly vyslovit každou slabiku jejího jména tak, aby zněla jaksi nepatříčně. Cítila se teď stejně jako před devíti lety, když jí jeho zrada připomněla, kdo ve skutečnosti je – Charlotte Hegartyová, která si nezaslouží jeho bezpodmínečnou lásku. Dcera alkoholika, která bydlí v nejdrsnější londýnské čtvrti, v bídě a jen taktak umí předstírat, že je v šestnácti stejná jako její vrstevnice...

Ucítila, jak se jí do hrdla dere hořkost. Bolestné vzpomínky jí pronikly přímo do srdce.

Usoudila, že její jméno vůbec nemělo splynout z jeho rtů a že by si jej ani neměl pamatovat. Že by tu teď vůbec neměl být.

I tak tu ale je.

Narovnala se v ramenou a odhodlaně se mu podívala přímo do očí. Napadlo ji, jak je případné, že před ní stanul právě dnes, v den, kdy jí už na světě nic nezbylo a kdy má jen sebe. „Proč tu jsi?“

Položila mu otázku, kterou si v duchu snad tisíckrát přehrála a nacvičila. Ve svých bláhových představách mu ji ale kladla chladně a lhostejně, zatímco on ji prosil o odpuštění. O odpuštění, které mu nechtěla dopřát a o němž chtěla vznešeně předstírat, že není nutné. Nikdy nepředpokládala, že by taková situace opravdu nastala, a rozhodně na ni nebyla připravená dnes, v den otcova pohřbu.

Ákím jen nedbale pokrčil širokými rameny. „Přišel jsem ti vyjádřit soustrast.“

Tělem jí proběhla nečekaná vlna hněvu. „Pořád lžeš, Ákíme?“ vyhrkla, než si stačila rozmyslet, co povídá. Vzpomněla si, jak kdysi pomocí lží pronikl do její postele a pak ji hned den poté opustil. *Bez jediného slova či vzkazu na rozloučenou.*

Ákím se zatím nenuceným pohybem se odpoutal od výčepního pultu zašlého věkem. Výhled do místnosti jí zastřelo jeho vysoké, rozložitě tělo. Usmál se na ni tak, až se mu v krátkém tmavém plnovousu zaleskly bělostné zuby. „Nikdy jsem ti nelhal, Charlotte.“

Vzpomínka na jeho zradu byla v její duši dodnes živá a i po tak dlouhé době ji bolestně hryzala v útrobách. Přiměla ji znovu zvednout pohled k jeho očím a vybavit si poslední lež, kterou tehdy vyslovil, když potají oknem odcházel z jejího pokoje. Vtiskl jí tehdy polibek na naběhlé rty a na střechu verandy

sklouzl s příslibem nového života, který pro ně uchystá.

Právě tato lež jí i dnes bolela nejvíce.

„Lži dál, když se ti pak bude líp spát...“ odbyla ho s pokrčením ramen a v duchu si poblahopřála si k tomu, jak vyrovnaně zní její hlas.

„Spánek je pro mrtvé,“ prohlásil rázně a vykročil k ní po omšelé prkenné podlaze.

Zjistila, že se nedovede nadechnout. Všimla si, že má husté vlasy shrnuté bokem, jako by si je před chvilkou pročíslny prsty. Při úchvatném pohledu, který jí právě nabídl, se jí bezděky zastavil dech.

„Jsem naživu a nikdy nespím,“ dodal, když zastavil přímo před jejím tělem.

Ucítila, jak se jí do tváří dere horkost, klesá do hrdla, šíří se jí hrudí a sestupuje ještě o něco níže. Její tělo jej poznalo a přijalo dříve, než mu to stačila zakázat. Ani trochu se jí nelíbilo, jak bezprostředně odpovídá na jeho blízkost. Trochu ji to vyděsilo, protože jí připadlo, jako by jí Ákím už pouhou svou přítomností připravil o vzduch nutný k přežití.

„Určitě tě už musí unavovat, jak se vyhýbáš všem, které by se chtěly dostat do tvé postele.“ Pokusila se získat pevnou půdu pod nohama a obrnit se proti hovor, na který se připravovala už dlouhých devět let.

Rty se mu zvlíny výrazem, který neměl s úsměvem téměř nic společného. Sklonil se k ní tak, že jejich rty dělila jen šířka prstu, a zašeptal: „O svoji mužnou sílu se zatím bát nemusím.“

Ze rtů jí se zasyčením unikl zadržovaný dech. Snadno si domyslela, kam svými slovy směřuje. Chtěl jí připomenout, jak se s ním kdysi dělila o svoji postel a jak ji celým tělem halil jako druhá kůže. „Po tom, co děláš ve své posteli, mi nic není,“ odvětila. „Tady ale rozhodně nejsi vítaný.“

„Že by?“

Výraz v jeho tváři působil nevinně a lhostejně, Charlotte jej ale znala natolik, aby se jím nedala zmást. „Ne,“ potřásla důrazně hlavou. „Otec by tě tu nechtěl a určitě by nestál ani o tvoje kondolence.“

„Kondoluju tobě, ne jemu,“ opravil ji.

„Překvapuje mě, že sis na mě vůbec vzpomněl,“ odbyla ho a v duchu se připravila na tu část rozhovoru, kterou nacvičovala nejčastěji, na největší a nejnestydatější lež svého života. „Protože já na tebe vůbec nemyslím.“

Nad otcovým hrobem nic necítila, zato teď se jí hrud' bolestně svírala protichůdnými pocity. Chtělo se z ní vydrat její šestnáctileté já a připomenout svému pětadvacetiletému protějšku vše, co dosud zůstalo nedokončené a nevyřčené, vše, co před ní teď stálo zhmotněné v podobě Ákíмова těla. Očarovane sledovala, jak jeho štíhlé snědé prsty rozepínají dva horní perleťové knoflíčky košile a odhalují tak trojúhelník do bronzova opálené hrudi a tepnu pulzující na boku šíje.

Neodpověděl, jen na ní dál spočíval zbytečně dlouhým pohledem. Ucítila, jak ji cosi nutí překonat krátkou vzdálenost, která je dělí, vstoupit do oblaku zemité, santálové vůně halící jeho tělo a dotknout se jej.

Zjistila, že slova byla snadná a že je daleko obtížnější vyrovnat se s nečekanou odpovědí zrádného těla na Ákímovu blízkost. Odmítala na sobě nechat znát, jak se jí útroby mění v třaslavý rosol.

„Já na tebe myslím často, *qalbi*,“ přiznal tichým, měkkým hlasem, který pocítila jako lehké pohazení. „Myslím i na život, který sis zvolila.“

„Život, který jsem si zvolila?“ zopakovala po něm zmateně.

Nelíbilo se jí, jak se jí při tom zachvěl hlas. Od jejich posledního setkání uběhlo už devět let. Vtáhla mezi zuby dolní ret a připustila, že jej po celou tu dobu vini-la ze všeho zlého, co ji po jeho zradě potkalo.

Přikývl. „Tuhle tvoji beznadějnou existenci, které říkáš život.“

„Cože?!“ Teprve teď od něj ustoupila a získala tak dost prostoru, aby jej mohla dlaní udeřit do sošně tvrdé hrudi. Vždy si plně uvědomovala, jak bezna-dějně prázdný život vede, ale... „Nemáš nejmenší právo soudit mě ani můj život,“ dokončila nahlas na-čatou myšlenku.

„Nemám? Mohlas být vším. Vším, co by se ti za-chtělo,“ zdůraznil. „Místo toho ses starala o muže, který tě dalších skoro deset let jen znovu a znovu po-nižoval.“

Rychle a prudce zamrkala. „Já...“ krátce se nad jeho slovy zamyslela a rychle dodala: „Je mi pětadvacet. Nejsem ještě po smrti.“

Navzdory přehrávané sebedůvěře se jí Ákíмова slova dotkla. Nechtěla přemýšlet, jak by se mohl její život vyvíjet za jiných okolností. Jistě věděla jen to-lik, že dnes nemá nic, co by mohla považovat za své.

„Pověz mi, že to, co jsem ti právě pověděl, není pravda, a předlož mi všechny svoje vzrušující plány do budoucna, které budeš moct proměnit v činy... teď, když jsi volná. Pořád kreslíš?“

Překvapeně zalapala po dechu. Z jeho posledních slov si vyvodila, že si Ákím i dnes pamatuje její záli-bu, jedinou věc, která jí kdy přinášela pocit volnosti. Tužka a uhel pro ni vždy byly způsob úniku, jízdenka k dobrodružství. Umění, jediného vrozeného talentu, jímž oplývala, se vzdala jen proto, že otec považoval její kresby za hloupé a pokusy o tvorbu za marnění času, který měla podle něj věnovat péči o jeho blaho.

Zničil všechny její výkresy, zadupal všechny její sny. Dovolila mu to, protože jí chvíle snění o budoucnosti portrétistky připadaly sobecké. Její bláhový sen jim nikdy nijak neulehčil od chmurné skutečnosti.

„Jdeš dál za svými tužbami?“ zajímal se teď Ákím.

Spolkla vzpomínku na vše, co v posledních letech ztratila a co jí uzmul vlastní otec. Zaměřila se na jeho tvář, na muže, který se ji podle všeho úporně snažil přimět, aby se rozpomenula na to, čím kdysi chtěla být.

„Nebo jsi jen marnila život tím, jak jsi plnila prázdné láhve od whisky čajem, abys ošálila svého opilého otce? Marnila jsi život tím, jak ses snažila spasit muže, který o spásu nestál?“ pokračoval neúprosně. Zvedl ruku a přiblížil dlouhé elegantní prsty k její tváři.

Rychle ucouvla. Připadlo jí, že se ocitl až příliš blízko. Jeho otázky k ní promlouvaly na nejhlubší úrovni vědomí. Ani dnes nedělala nic z toho, o čem si kdysi šeptali schovaní v její ložnici. Opustila všechny sny i naději, že se jednou splní. Ucítila, jak se jí svírají útroby pocitem nekonečného zklamání.

Celý život prožila s představou, že ji otec potřebuje, ten ale její oběť nikdy nevzal na vědomí. Odmítal připustit, že jej jeho dcera udržuje při životě a zapomíná kvůli němu na vlastní. Nikdy neoceníl, jak dovedla hospodařit s nepatrnou almužnou, na které byli oba závislí. Nikdy neviděl, jak chodí do potravinové banky, když se sociální podpora proměnila v jeho whisky. Bláhově doufala, že se dočká dne, kdy jí alespoň jednou poděkuje.

Připadala si vedle něj jako někdo, kdo se z dítěte stal rodičem. Sotva byla dost stará, aby mohla pracovat, vypomáhala v hostincích a uklízela v kancelářích.

Devět let jen přešlapovala na místě a marnila čas v zaměstnáních, která ji nemohla nikam posunout.

Zůstala jsi stát přesně tam, kde tě Ákím kdysi zanechal.

Zhluboka se nadechla.

Neměla jsi na vybranou!

„Udělal jsem to, co jsem udělat musela,“ řekla a ucítila, jak mezi nimi palčivě srší vzpomínky na společnou minulost. „Stála jsem při otci až do poslední chvíle tak, jak se sluší a patří na dceru.“ Ztěžka vydechla a ucítila, jak jí na hrudi dře levná bavlna naškrobené halenky. „Byl všechno, co jsem kdy měla.“

„Ne,“ opravil ji krutě Ákím. „Otec byl všechno, co sis *dovolila* mít.“

„Přestaň!“ vydechla. Nechtěla slyšet nic z toho, co se jí teď podle všeho chystal povědět. *Takhle se to přece nemělo stát. Proč teď neklečí a neprosí za odpuštění, že tě kdysi zrádně opustil?*

„Jsi dnes taková, jaká jsi chtěla být před devíti lety, Charlotte?“ zeptal se stroze.

Svého času věřila, že by mohla být někým jiným a že jí život může nabídnout víc, než je budoucnost otcovy opatrovnice. Ákímova zrada tyto představy rozbila na padrť. Dnes nevěděla, kým je a ani kam kráčí, odmítala mu ale přiznat, že se celým jejím životem stala péče o otce.

„Přestaň,“ zopakovala a bezděky si promnula odhalenou klíční kost. Utvrdila se v tom, že ho teď z hloubi duše nenávidí za to, co jak ji donutil zpochybnit vše, čím dosud žila, a přiměl ji hloubat nad tím, čím je a čím nikdy nemůže být.

„Nech toho. Nevím, o co ti jde, ale... běž pryč.“

„Sotva jsem přišel,“ opáčil.

Zamračila se na něj. „Nežádala jsem tě, abys sem chodil.“

„Raději bys tedy truchlila sama?“ Rozpřáhl ruce a sraštil husté tmavé obočí. „V tomhle prostředí?“

„Je od tebe milé, že mi to připomínáš,“ ušklíbala se. „Nemáš ale nejmenší právo rozkazovat mi, jak a kde mám truchlit.“

„Měla bys teď cítit úlevu.“ Zachvělo se mu chřípí. „Dobře, máš pravdu,“ připustil. „Nemám právo ti říkat, jak a kde máš truchlit. Nemrzí mě, že je po smrti... i tak je mi ale líto, žes přišla o otce,“ pokračoval tichým, pevným hlasem. „Vím, žes ho milovala z důvodů, které...“

„Na to teď není správná chvíle,“ pokusila se ho umlčet.

„A kdy bude?“ optal se.

Sledovala, jak se mu na ramenou napíná bílá košile a černé sako. Pohyb látky zdůrazňoval obrysy tvrdého a svalnatého těla, po kterém kdysi tolik toužila. Prudce vydechla a sklouzla si dlaněmi po tváři. Usoudila, že je nejvyšší čas jejich rozhovor ukončit. „Co po mně vlastně chceš?“ vydechla trochu zoufale.

Přistoupil k ní. „Nezáleží na tom, co chci já. Jde o to, že mám vše, co právě teď potřebuješ, Lottie.“

„A co vlastně potřebuju, Ákíme?“ opáčila. Zdrobnělina, kterou ji právě oslovil, v jejím nitru vyvolala pohnutí, nad kterým se nechtěla zbytečně zamýšlet.

„Potřebuješ mě.“

„Tebe?“ zašeptala. Nelíbilo se jí, jak niterně její tělo odpovídá na Ákímovo sebevědomé prohlášení.

„Ano,“ usmál se. „Mě. Ákíma Abd al-Uzá.“ Z jeho hlasu, hlubokého a hrdého, vyzařovala nezpochybnitelná síla.

„Ne Ákíma Alího?“ zeptala se.

„Abd al-Uzá je jméno mého otce.“

„Otce? Ale tvoje matka...“ Zavřela oči a usoudila, že na tom nezáleží. Nechtěla vědět, proč Ákím